

ת"פ 27188/08/15 - מדינת ישראל נגד מכרם חמוד, פיראס חמוד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 27188-08-15 מדינת ישראל נ' חמוד(עציר)

ואח'

לפני כבוד השופטת רונית בש

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה

נגד

הנאשמים:

1. מכרם חמוד (עציר)

2. פיראס חמוד (עציר)

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בתיק זה, עפ"י הודאתם בעובדות כתב האישום שתוקן ביום 7.2.16, בעבירה של סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 סיפא וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 וסעיף 382(א) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, בעבירה של הצתה, עבירה לפי סעיף 448 רישא וסעיף 29 לחוק העונשין ובעבירה של חבלה במזיד לרכב, עבירה לפי סעיף 413 וסעיף 29 לחוק העונשין.

2. לאחר מתן הכרעת הדין, ביום 7.2.16 ולבקשת ההגנה, נדחה המשך הדיון בפניי לצורך הגשת תסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים. כעת, לאחר שהוגשו התסקירים הנ"ל וב"כ הצדדים העלו את טיעוניהם לעונש בפניי, כל שנותר הוא - לגזור את דינם של הנאשמים.

האישום

3. על פי כתב האישום המתוקן (להלן גם: כתב האישום), הנאשמים וכן הייתם חמוד (להלן: הייתם) ופארס חמוד (להלן: פארס) הם אחים (להלן: האחים). עובר לתאריך 31.7.15, היה מד (להלן: המתלון) בקשר טלפוני עם הקטינה ס.ח., ביתו של נאשם 1. הנאשמים סברו כי המתלון ניהל קשר אינטימי עם ס.ח. ביום 31.7.15, בשעה 14:30 או סמוך לכך, שהה המתלון בסמוך למספרת "יזן" בדיר חנא, כאשר רכבו מסוג BMW חונה סמוך למקום. נטען כי הנאשמים הגיעו למקום ברכב מסוג סקודה, שהינו בשימוש של הייתם וזאת לאחר ששוחחו טלפונית עם המתלון, ביררו עמו היכן הוא נמצא והגיעו למקום. הייתם פנה אל המתלון, הורה לו להיכנס לרכב ה-BMW ולמסור לידיו את מכשיר הטלפון הסלולרי שלו ואת מפתחות הרכב הנ"ל. המתלון עשה כן. האחים נסעו מהמקום, כאשר הייתם נוהג ברכב ה-BMW ופארס והמתלון נוסעים עמו ואילו שני הנאשמים נוסעים ברכב הסקודה. בהגיעם אל כביש עפר סמוך לקיבוץ רביד, הורו האחים למתלון לצאת מהרכב והייתם שאל את המתלון מה קוד הזיהוי לפלאפון שלו. המתלון סירב למסור להייתם את הקוד, ובתגובה הייתם נטל חפץ הנחזה לאקדח, כיוון אותו לעבר ראשו של המתלון והורה לו למסור את הקוד. המתלון שפחד מהייתם, מסר לו את הקוד. האחים החלו לבצע חיפוש בפלאפון של המתלון ומשמצאו

הודעות טקסט בין המתלונן לבין ס.ח., החלו להכות בצוותא חדא את המתלונן בכל גופו, בידיהם, ברגליהם ובאמצעות מקלות. עוד נטען, כי האחים הורו למתלונן להיכנס לרכב ה-BMW. המתלונן אשר חשש מפני האחים, עשה כדברם והתיישב במושב האחורי של הרכב. אז, החלו האחים לשבור את חלונות ופנסי הרכב הנ"ל באמצעות מקלות, כאשר המתלונן יושב ברכב, וכן גרמו לתקר באחד מגלגלי הרכב. עוד עולה ממקרא כתב האישום, כי האחים הורו למתלונן לצאת מהרכב. המתלונן יצא מהרכב ואז האחים היכו אותו באמצעות מקל. לאחר מכן, בשעה 19:00, הורו האחים למתלונן להיכנס לרכב הסקודה. המתלונן עשה כן והאחים נסעו מהמקום, כאשר המתלונן והנאשמים נוסעים ברכב הסקודה ואילו הייתם ופארס נוסעים ברכב ה-BMW. האחים הסיעו את המתלונן אל אזור הסמוך לתחנת דלק "דיזול", בסמוך לדיר חנא, שם החנו את רכב ה-BMW בשולי הדרך והסיעו את המתלונן ברכב הסקודה אל תחנת הדלק הנ"ל. בתחנת הדלק נאשם 2 הורה למתדלק למלא עבורו מיכל בנזין. לאחר מכן, הנאשמים הסיעו את המתלונן בחזרה אל המקום בו חנה רכב ה-BMW כאשר מיכל הבנזין בידם. בהגיעם סמוך לרכב ה-BMW, מסר נאשם 2 את מיכל הבנזין להייתם, שאז שפך הייתם את הבנזין בתוך הרכב ופארס שילח אש במזיד ברכב ה-BMW. בעקבות ההצתה, נשרף הרכב כליל וכן נשרפו תעודות זהות של המתלונן, כרטיסי אשראי, 600 ₪ במזומן רישיון הנהיגה שלו, אשר היו בתוך הרכב. לאחר המתואר לעיל, הסיעו האחים את המתלונן לביתו של נאשם 1 בדיר חנא, שם הכניסו את המתלונן לאחד מחדרי הבית בו שהה במשך כשעה וחצי לערך, שאז זרק פארס כוס זכוכית אשר פגעה בכתפו של המתלונן. כתוצאה ממעשי האחים נגרמו למתלונן המטומה באזור הצוואר ושריטות בגב התחתון והוא נזקק לטיפול רפואי. ביום 4.8.15 הגיעו שוטרים לבית אביהם של הנאשמים בדיר חנא על מנת לעצור את הנאשמים. השוטרים נכנסו לבית וכאשר נאשם 2 הבחין בהם, הוא החל להתרחק מהמקום בריצה. לבסוף, הצליחו השוטרים לתפוס את נאשם 2 ולאוזקו.

התסקיר בעניינו של נאשם 1

4. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של נאשם 1 (להלן בפרק זה: מכרם) עולה, כי מכרם בן 41, נשוי בשנית ואב לשלושה ילדים בגילאים 10-14. טרם מעצרו, ניהל מכרם חברת כוח אדם המצויה בבעלותו. לדברי מכרם, בעקבות מעצרו החמיר מאוד מצבה הפיננסי של החברה הנ"ל המצויה כאמור בבעלותו. מכרם סיפר לשירות המבחן, כי במשך תקופה ארוכה היה בעל חברת בנייה בתל אביב והתגורר יחד עם אשתו וילדיו באזור המרכז. לדבריו של מכרם, בעת הנ"ל פרצו לביתו וגנבו ממנו כסף רב וכתוצאה מכך נקלע לחובות כבדים ומצבו התדרדר, שאז החל להתחבר ולהסתבך בביצוע עבירות סמים עם גורמים שליליים.

5. מכרם לקח בפני שירות המבחן אחריות למעשיו מושא כתב האישום. עם זאת, התרשם שירות המבחן, כי מכרם עסוק בעיקר בהשלכות של העבירות עליו ועל בני משפחתו ומתקשה לגלות אמפטיה למתלונן. לדבריו של מכרם, הרקע לביצוע העבירות נעוץ בקשר שפיתח המתלונן עם בתו הקטינה של מכרם, תוך ניצול בתו של מכרם. מכרם סיפר כי הוא ואחיו הגיעו אל המתלונן על מנת לסיים את הקשר הנ"ל בדרכי נועם, שאז גילו כי המתלונן מחזיק במכשיר הנייד בסרטון בו מצולמת הקטינה, אשר ככל הנראה נשא אופי מיני. מכרם הוסיף וסיפר, כי חש כעס רב כלפי המתלונן, דבר שהוביל, לדבריו, לביצוע העבירות. עוד עולה מדבריו של מכרם, כי לאחר האירוע נערך הסכם סולחה בין משפחתו למשפחת המתלונן, אולם בניגוד להסכם הסולחה פנה המתלונן למשטרה. לדברי מכרם, נחתם כיום הסכם סולחה חדש בין המשפחות, שהוצג בפני שירות המבחן, ובמסגרתו שולמו למתלונן פיצויים ע"י משפחתו של מכרם. מכרם טען בפני שירות המבחן, כי אינו נוטר טינה למתלונן וכי בכוונתו לכבד את הסכם הסולחה. מהתסקיר עולה, כי משיחה שקיים שירות המבחן עם המתלונן עלה כי אמנם נחתם הסכם סולחה, אך בעיני המתלונן ההסכם הוא פורמאלי ונועד רק להביא

לסיום הפרשה. המתלונן שיתף את שירות המבחן, כי הוא עדיין סובל מזיכרונות מאירוע הפגיעה בו, חש פחד מפני הנאשמים וחושש כי ישובו לפגוע בו.

6. שירות המבחן התרשם, כי מכרם הוא אדם וורבלי, בעל יכולות קוגניטיביות טובות. שירות המבחן העריך, כי על אף שמכרם לוקח אחריות למעשיו, הוא נוטה לצמצם את חלקו במעשים ומפחית מחומרת העבירות. הוטעם, כי מכרם ביצע את העבירות על רקע חוויה של פגיעה קשה בכבודו ובכבוד משפחתו, דבר שהוביל אותו להגיב באלימות תוך התעלמות ממצוקת המתלונן. שירות המבחן ציין, כי למכרם סף תסכול נמוך וכי הוא פועל ללא שיקול דעת מותאם במצבים בהם הוא חש לחץ או פגיעה בכבודו, וכי כך פעל לאורך השנים במספר אירועים שונים, בדרך של פריצת גבולות, תוך התנהגות עבריינית וכוחנית לצורך השגת מבוקשו. שירות המבחן העריך, כי מכרם מתקשה להתבונן באופן מעמיק בחלקים התוקפניים שבאישיותו ובהשלכות מעשיו, וכי במצבים מסוימים קיים אצל מכרם סיכוי להתנהגות פורצת גבולות לצורך השגת מטרותיו. לפיכך, סבור שירות המבחן, כי הסיכון להישנות עבירות אלימות אצל מכרם הוא- בינוני- גבוה וכי רמת מסוכנותו עלולה להיות גבוהה. לפיכך, ונוכח העובדה שגורמי הסיכון בענייננו עולים על גורמי הסיכוי לשיקום, נמנע שירות המבחן מליתן בענייננו של מכרם המלצה לחלופה עונשית או שיקומית במסגרת הקהילה והמליץ בפני בית המשפט להשית על מכרם ענישה הרתעתית שתציב עבורו גבולות מוחשיים להתנהגותו פורצת החוק.

התסקיר בעניינו של נאשם 2

7. ממקרא תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2 (להלן בפרק זה: פיראס), עולה כי פיראס רווק, בן 24, וכי טרם מעצרו הנוכחי עבד בעסק משפחתי בבעלות אביו. לפיראס 4 אחים ואחות, שלושה מאחיו שותפים לביצוע העבירות מושא תיק זה. צוין בתסקיר, כי לחובתו של פיראס הרשעות קודמות בגין עבירות של תקיפה וגניבה, עבירות שאף אותן ביצע בצוותא עם שניים מאחיו.

8. שירות המבחן ציין בתסקיר, כי פיראס הודה בביצוע העבירות ולקח אחריות מלאה לגבי חלקו בביצוען. אף על פי כן התרשם שירות המבחן, כי פיראס נוטה למזער מחומרת מעשיו ומוצא צידוקים להתנהגותו וכן טוען להעדר כוונה מוקדמת לפגוע במתלונן. פיראס סיפר, כי חש כעס רב כלפי המתלונן וצורך להגן על אחייניתו הקטינה, לאחר שהוטרדה, לדבריו, ע"י המתלונן. פיראס סיפר לשירות המבחן, כי לאחר שאחייניתו חשפה בפניו את תוכן ההודעות והתמונות ששלח אליה המתלונן, הכוללות תוכן פוגעני בקטינה ובכבוד המשפחה, שיתף פיראס בכך את אחיו והם פנו למתלונן על מנת לשוחח עמו, מבלי שהייתה להם כוונה לפגוע בו. פיראס הוסיף וסיפר לשירות המבחן, כי המתלונן נסע יחד עימם מרצונו החופשי ולא מתוך כפייה, וכי בהמשך גילו כי המתלונן מחזיק בטלפון הנייד שלו סרטון בעל תוכן מיני, בו מצולמת אחייניתו. פיראס ציין בפני שירות המבחן, כי התנהגות המתלונן כלפי אחייניתו אינה הולמת את הקודים התרבותיים והחברתיים של משפחתו, אולם בד בבד הכיר בכך שהיה עליו, כמו גם על אחיו, להתנהל עפ"י החוק.

9. עוד עולה ממקרא התסקיר, כי לאחר האירוע פנה אביו של פיראס ובני משפחתו אל משפחת המתלונן ונערכה בין המשפחות סולחה, בה פיראס לא נכח בשל מעצרו. בפני שירות המבחן הוצג אישור, לפיו משפחתו של פיראס שילמה למתלונן, במסגרת הסולחה הנ"ל סך של 50,000 ₪. עם זאת, משיחה שקיים שירות המבחן עם המתלונן עלה כי הלה עדיין חווה חרדה ופחד מפני פגיעה אפשרית נוספת בו ע"י האחים. לדבריו של המתלונן, הגיש תלונה נוספת

במשטרה, לאחר שאחד האחים שטרם נעצר, הטריד אותו. עוד עולה מדבריו של המתלונן, כי בשל השפעת האירוע על מצבו הנפשי, פנה לטיפול פסיכולוגי שיסייע לו להתמודד עם קשייו הרגשיים.

10. שירות המבחן התרשם כי לפיראס יכולות וורבאליות וקוגניטיביות טובות וכי הוא בעל תפקוד תעסוקתי תקין. שירות המבחן לא התרשם מקיומם של קווים עבריינים מוחצנים בצורת מחשבתו ובדרך ניהול חייו של פיראס. יחד עם זאת, ציין שירות המבחן, כי מדובר בצעיר נעדר בשלות רגשית, מופנם ובעל סף גירוי נמוך. שירות המבחן התרשם, כי במצבים רגשיים מסוימים, ובהיעדר כלים אדפטיביים להתמודדות, עלול פיראס להגיב באימפולסיביות ובאלימות. שירות המבחן העריך, כי יתכן שהעבירות הנדונות בוצעו על רקע קושי בהפעלת שיקול דעת וקושי בהערכת המעשים והסיכון הכרוך בהם. הוטעם כי פיראס מתקשה להתבונן באופן ביקורתי על מעשיו, למרות שמבין את הפסול והחומרה שבהתנהגותו. שירות המבחן התרשם בנקודה זו, כי פיראס אינו מחובר לפגיעה במתלונן ואינו חש כלפיו אמפטיה. לפיכך, סבר שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה ע"י פיראס הוא בינוני ומצוי ברמת מסוכנות בינונית-גבוהה.

11. נוכח כל האמור לעיל, נמנע שירות המבחן מליתן המלצה על חלופת ענישה או שיקום של פיראס במסגרת הקהילה. שירות המבחן העריך, כי קיימת חשיבות בהשתתפות ענישה מוחשית של פיראס שתהווה גורם מרתיע ומציב גבולות ברורים עבורו.

ראיות המאשימה לעונש וטיעוניה לעונש

12. במסגרת ראיות המאשימה לעונש, הגישב"כ המאשימה אתגיליון המרשם הפלילי שלנאשם 1 (ראו: ת/1) ואת גיליון המרשם הפלילי של נאשם 2 (ראו: ת/2). בנוסף, הגישב"כ המאשימה את גזרי הדין שניתנו נגד הנאשמים בתיק אחר, זאת לעניין עונשים של מאסר על תנאי התלויים ועומדים נגד הנאשמים ויש להפעילם בתיק זה (ראו: ת/3). כן הגישב"כ המאשימה את טיעוניה לעונש בכתב (ראו: ת/4) ואסופת פסיקה הלתמיכה בעמדתה העונשית של המאשימה בתיק זה (ראו: ת/5).

13. ב"כ המאשימה עתר בטיעוניה לעונש לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 4-6 שנים, זאת בגין העבירות בהן הורשעו הנאשמים בתיק זה. ב"כ המאשימה ציין, כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות בדבר חומרת מעשיהם של הנאשמים, תוך שפירט את הנתען בכתב האישום. ב"כ המאשימה הדגיש, כי דובר באירוע שנמשך כחצי יום בו היו מעורבים ארבעה אנשים נגד המתלונן שעמד בגפו. הוטעם כי מעבר לפגיעה הפיזית שנגרמה למתלונן, ברי כי נגרמה לו גם פגיעה נפשית קשה.

14. ב"כ המאשימה טען, כי לא בכדי נקבע בפסיקה כי עבירת ההצתה היא מן החמורות שבעבירות. נטען כי במקרה של הצתת רכוש הזולת ראוי ליתן משקל נכבד לאינטרס הציבור באופן ששיקולי ההרתעה יזכו למעמד של בכורה על פני השיקולים האישיים הנוגעים למבצעי העבירה. ב"כ המאשימה הטעים בטיעוניה לעונש (ת/4), כי הערך החברתי שנפגע ממעשיהם של הנאשמים הוא הפגיעה ברכושו של המתלונן והפגיעה הקשה שנגרמה לו כתוצאה מהצתת רכבו. עוד נטען כי ערך חברתי נוסף שנפגע הוא ההגנה על חייו, בריאותו ושלמות גופו של אדם וכן שלוות נפשו

וביטחוננו האישי כמו גם ביטחון הציבור.

15. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, ציין ב"כ המאשימה את התכנון שקדם לביצועה, כפי שעולה ממקרא כתב האישום המתוקן, חלקם הדומיננטי והכמעט בלעדי של הנאשמים באירוע וכן הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות. נטען בנקודה זו, כי ההצתה הייתה עלולה להסתיים לא רק בפגיעה ברכוש אלא גם בפגיעה בנפש. באשר לנזק שנגרם למתלון, הוד כי עקב מעשיהם של הנאשמים, רכבו של המתלון נשרף כליל וכן נשרפו תעודת הזהות של המתלון, כרטיס אשראי, רישיון נהיגה ו- 600 ₪ במזומן שהיו ברכב. כמו כן, הוטעם כי למתלון נגרמו חבלות והוא נזקק לטיפול רפואי, זאת לצד הנזק הנפשי שניתן להניח כי נגרם לו. עוד הפנה ב"כ המאשימה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של הנאשמים, לפיהם המתלון עודנו חושש שמא ישובו הנאשמים ויפגעו בו וכן הוא סובל מזיכרונות קשים מהאירוע. נטען כי מעשיו של המתלון לא הצדיקו תגובה כה אלימה מצדם של הנאשמים, אשר יחד עם אחיהם הכו את המתלון ללא רחם, באמצעות מקל.

16. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוין ע"י ב"כ המאשימה עברם הפלילי של הנאשמים כפי שעולה מת/1 ומת/2. הוטעם כי לחובתו של נאשם 1, שלוש הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירות אלימות ובנוסף, לחובתו של נאשם 1 תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה אשר לא היה בו כדי להרתיעו מלבצע את העבירות בהן הורשע.

עוד צוין כי לחובתו של נאשם 2 הרשעה קודמת בעבירות אלימות ורכוש וכי גם נגדו תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה אשר לא הרתיעו מלבצע את העבירות. ב"כ המאשימה הטעים, כי מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של נאשם 1 עולה כי הלה מתקשה לגלות אמפטיה למתלון, נוטה לצמצם את חלקו במעשים ומפחית מחומרת העבירות. עוד הוטעם כי שירות המבחן העריך כי נאשם 1 סובל מסף תסכול נמוך ומתקשה להתבונן באופן מעמיק בחלקים התוקפניים שבאישיות וכן כי שירות המבחן העריך בעניינו של נאשם 1, כי הסיכון להישנות עבירות אלימות על ידו הוא- בינוני - גבוה.

עוד צוין ע"י ב"כ המאשימה, כי שירות המבחן התרשם, כי נאשם 2 נוטה לטשטש את חומרת מעשיו, אינו מבטא אמפטיה כלפי המתלון ואף עלול להגיב בתוקפנות ובאלימות וכן כי שירות המבחן התרשם מסיכון בינוני להישנות העבירות על ידי נאשם 2.

17. לסיכום, מבקשת המאשימה להשית על הנאשמים עונש של מאסר בפועל במסגרת המתחם הנ"ל המתבקש על ידה, זאת לצד מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלון. בנוסף, ביקשה המאשימה לגבי שני הנאשמים, להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגדם.

ראיות ההגנה לעונש וטיעוניה לעונש

18. במסגרת ראיות ההגנה לעונש העידו שלושה עדים.

19. תחילה העיד מאג'ד ד, בן דוד של המתלון (להלן:מאג'ד). מעדותו של מאג'ד עולה, כי הוא נכח במהלך עריכת הסכם הסולחה שנערך בין משפחת הנאשמים למשפחת המתלון (ראו: נ/1). מאג'ד הוסיף וסיפר, כי מאז הסכם הסולחה לא התעוררה כל תקרית חדשה בין המשפחות. מאג'ד ציין עוד, כי במסגרת הסכם הסולחה קיבל המתלון סכום של 50,000 ₪ כפיצוי. מאג'ד ציין כי מדובר בהסכם סולחה אמיתי וכי אין המדובר בהסכם סולחה טכני.

20. עוד העיד מטעם ההגנה העד מ חטיב (להלן: מ). מ סיפר כי נתבקש על ידי משפחת הנאשמים ומשפחת המתלון לערוך הסכם סולחה יחד עם מכובדים מהכפר. מ אישר כי מדובר בהסכם סולחה אמיתי וכי כל הצדדים חיים זה לצד זה בשלום. כמו כן, גם מ אישר, כי במסגרת הסכם הסולחה קיבל המתלון סכום של 50,000 ₪.

21. עוד העיד בדיון בפניי אביהם של הנאשמים, מר מחמוד חמוד (להלן: מחמוד). ראשית, התנצל מחמוד בשמו ובשם הנאשמים על פגיעתם במתלון. כן עולה מעדותו של מחמוד, כי לפני כעשרים שנה, התחתן נאשם 1 עם אזרחית אוקראינית, וכי בהמשך נולדו להם 3 ילדים וביניהם הקטינה ס.ח. הנזכרת בכתב האישום. מחמוד הוסיף וסיפר, כי לפני כ- 5 שנים עזבה אשתו של נאשם 1 במפתיע את ביתם, יחד עם ילדיהם וחזרה לארץ מולדתה, ורק לאחר השקעת מאמצים רבים, חזרו הילדים ארצה, באמצעות דודם, נאשם 2, להתגורר עם אביהם, נאשם 1.

22. באשר לנאשם 2, סיפר מחמוד כי זה היה אמור להתגייס לצבא לפני מספר שנים, אך בסופו של דבר לא התגייס מאחר שלא נעתרה בקשתו להשתלב בצבא קבע. מחמוד הוסיף וסיפר כי נאשם 2 עובד עמו בבית הבד שבבעלות המשפחה ומשמש כ"יד ימינו" בעסק. בנקודה זו הוסיף מחמוד וציין, כי הוא בן 64 וזקוק לעזרת בניו בבית הבד. האב ביקש להסתפק בתקופת המעצר של הנאשמים ולאפשר להם לחזור לשגרה.

23. הסנגור, במסגרת טיעונו בפניי, ביקש להדגיש את הרקע לביצוע העבירות ע"י הנאשמים. הסנגור הטעים, כי בעקבות חטיפת ילדיו של נאשם 1 ע"י אימם, חוו נאשם 1 וכל בני משפחתו טראומה קשה. הובהר, כי נאשם 2 סייע לאחיו, נאשם 1, בהשבת ילדיו ארצה. הסנגור הדגיש, כי בעקבות האירוע הנ"ל גברה דאגתו של נאשם 1 לבתו, לגביה התעורר החשד כי היא מקיימת קשר אינטימי עם המתלון.

24. הסנגור הוסיף וציין, כי על פי כתב האישום המתוקן, המתלון שהינו בן 21 נהג לשלוח לבתו של נאשם 1, בת ה-12, הודעות טקסט, והידיעה כי בתו בת ה-12 של נאשם 1, מנהלת קשר עם גבר בן 21, זעזעה את הנאשמים.

25. הסנגור ביקש לדחות את טענת המאשימה, לפיה לאירועים המתוארים בכתב האישום המתוקן, קדם תכנון. הוטעם ע"י הסנגור כי הפגישה בין המתלון לנאשמים במספרה הייתה ספונטנית, מה גם שבכתב האישום המתוקן כלל לא יוחסה לנאשמים עבירה של קשירת קשר. בנקודה זו הבהיר הסנגור, כי במפגש הנ"ל ביקשו הנאשמים מהמתלון שיראה להם את תוכן ההודעות, אך הלה סרב לחשוף את ההודעות בינו לבין הקטינה, דבר אשר הוסיף לחשדותיהם של הנאשמים באשר לטיב הקשר בין המתלון לקטינה.

26. באשר לנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, טען הסנגור כי אין לקבל את טענת המאשימה בנקודה זו, שכן ההצתה ארעה בשדה ולא בטבורה של עיר, ולפיכך לא סיכנה את העוברים והשבים.

27. לעניין נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, הוטעם כי נאשם 1 הוא בן 41 ומגדל בגפו, כאמור לעיל, את שלושת ילדיו הקטינים. נטען בנקודה זו, כי ביתו הקטינה של נאשם 1 חשה ייסורי מצפון בשל העובדה שאביה נתון במעצר והיא הופנתה לטיפול גורמי רווחה.

28. הסנגור הדגיש את הסכם הסולחה שנחתם בין משפחת המתלון למשפחת הנאשמים, כפי שעלה מדברי עדי ההגנה, ובמסגרתו שולם למתלון פיצוי בסך 50,000 ₪.

29. באשר לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של נאשם 1, טען הסנגור כי מדובר בנאשם המתפקד בצורה נורמטיבית וכי על אף עברו הפלילי, אין המדובר באדם המתפרנס מפשע. כמו כן, הגיש הסנגור תעודה רפואית בעניינו של נאשם 1, ממנה עולה כי הלה סובל מסכרת. הסנגור הוסיף וציין את הודאת הנאשמים ואת החיסכון בזמן השיפוטי ובהעדת המתלון.

30. באשר לדברים שעלו מן התסקיר בעניינו של המתלון, טען הסנגור כי בתיק זה המאשימה לא ביקשה לקבל תסקיר נפגע עבירה. הוטעם עוד כי תיקון כתב האישום בוצע בהסכמת המתלון.

31. באשר לנאשם 2, ציין הסנגור כי המדובר בבחור צעיר כבן 24. הוטעם, כי קצינת המבחן התרשמה כי זה אדם נורמטיבי ללא קווי אישיות עברייניים. הסנגור הפנה לעדותו של אביהם של הנאשמים, ממנה עולה כי נאשם 2 עוזר לאביו בבית הבד המשפחתי ולמעשה מפרנס את כל בני משפחתו המורחבת. הוד עוד, כי עברו הפלילי של נאשם 2 אינו מכביד כלל ועיקר ולחובתו הרשעה אחת בלבד, בגינה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 3 חודשים. הסנגור הגיש את תלושי השכר של נאשם 2 (ראו נ/4) והפנה לתסקיר שירות המבחן באשר לתפקודו התעסוקתי הנורמטיבי של נאשם 2.

32. לפיכך, עתרה ההגנה למתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשי מאסר שניתן וירוצו בעבודות שירות עד לשנת מאסר בפועל. להמחשת עמדתה עונשית של ההגנה הגיש הסנגור אסופת פסיקה (ראו: נ/3).

33. לאור נסיבותיו של תיק זה ובעיקרן הרקע לביצוע העבירות, לאור הסכם הסולחה שנערך בין הצדדים ונוכח העובדה שהנאשמים שוהים במעצר מזה כעשרה חודשים, ביקשה ההגנה להסתפק בתקופת המעצר הנ"ל ולהפעיל את עונשי המאסר המותנים בחופף לתקופה זו.

34. להלן דברי הנאשמים בדיון בפניי, כלשונם:

נאשם 1: "אני מצטער על מה שהיה. זה הילדים שלי, כמו שאמר עורך הדין שלי, עליה לי הרבה כסף עד שהבאתי אותם, לגדל אותם, פתאום חזרה לי הטראומה של החטיפה שלהם, מה שקרה לפני 5 שנים. קרה מה שקרה, אני מצטער. אני לא אחזור על זה שוב".

נאשם 2: "אני מצטער מאוד, אני מבטיח שלא אחזור על אותה טעות שוב. אני הבאתי את הילדים, היה קשה מאוד, הילדים האלה קשורים אלי מאוד כי הבאתי אותם, לא שלטתי בעצמי בזמן האירוע, בגלל נסיבות האירוע. אני מבקש סליחה ומתנצל".

דין והכרעה

35. תיקון מס' 113 מתווה את העיקרון המנחה כיום (החל מיום 10.7.12) את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

36. על בית המשפט בשלב הראשון של יישום תיקון 113 לחוק העונשין, לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (ראה ע"פ 8641-12 מ סעד נ' מ"י, ניתן ביום 5.8.13).

במקרה דנן אין חולק, כי העבירות בהן הורשעו הנאשמים מהוות אירוע אחד בגינו ייקבע להלן מתחם העונש ההולם.

37. אקדים ואציין, כי הערכים החברתיים, אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות שבפנינו ע"י הנאשמים הם-שלום ובטחון המתלונן בפרט ושלום ובטחון הציבור בכלל. יוטעם כי מכלול העבירות שבפנינו פגעו בזכותו של המתלונן לשלמות גופו ונפשו ולביטחונו, כמו גם בזכות הקניין של המתלונן וכן כי בד בבד נפגע גם ביטחון הציבור כתוצאה מביצוע העבירות ע"י הנאשמים.

38. המחוקק קבע בגין העבירה של סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, עונש מרבי של תשע שנות מאסר, זאת לא בכדי. להמחשת חומרת העבירה הנ"ל, יובאו דבריו הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו בע"פ 602/02 אוחנינה נ' מדינת ישראל (22.4.02):

"עבירה של סחיטה באיומים פוגעת באושיות סדרי החברה. ניצול חולשתו של אדם באיומים על בטחונו ושלומו, והטלת אימה כדי להשיג דבר מהקורבן מחייבת תגובה עונשית קשה".

כן יפים בענייננו הדברים הבאים, שנאמרו מפי כב' השופט נ' הנדל בע"פ 6368/09 מתן זקן נ' מדינת ישראל (12.07.10):

"עבירת סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין מכוונת לאלץ אדם באמצעות איום "לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה שהוא רשאי לעשותו". התנהגות כגון דא, כשלעצמה, מהווה עבירה מושלמת של סחיטה באיומים ללא קשר לשאלה האם האיום השיג את מטרתו. ברם, 'הצלחת' האיום מהווה מרכיב מחמיר לעניין הענישה, המעלה את העונש המרבי בעבירת סחיטה באיומים מ-7 שנים ל-9 שנים...".

להמחשת חומרת עבירת הסחיטה באיומים, אביא להלן גם את דבריו הבאים של כב' השופט א' לוי, כפי שנאמרו בע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלוין (1.1.2001):

"סחיטה באיומים היא למרבה הדאבה תופעה נפוצה, אך רק לעיתים רחוקות אוזר הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלונן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאת הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים...".

39. הערך החברתי שנפגע בענייננו כתוצאה מביצוע עבירת ההצתה של רכבו של המתלונן הוא כאמור בטחונו ושלמו של הציבור לבל ייגרמו כתוצאה ממעשה ההצתה פגיעות ברכוש או פגיעות בגוף ובנפש, זאת בצד הפגיעה ברכושו של המתלונן, אשר לוותה מטבע הדברים גם בנזק רגשי למתלונן שרכושו הושחת. ודוק, עסקין בעבירה חמורה בגינה קבע המחוקק עונש מרבי של 15 שנות מאסר, זאת לא בכדי ועל רקע המסוכנות הגלומה בעבירת ההצתה.

40. עבירת ההצתה מעבירה מסר עבריני של אלימות לא רק כלפי המתלונן בתיק הנדון אלא גם כלפי הציבור בכללותו, שכן היא מטילה אימה ופחד ופוגעת כאמור בתחושת הביטחון האישי של האזרחים (ראו: ע"פ 5074/10 מרדאווי נ' מ"י, 19.9.2012; וכן ע"פ 4311/12 סורי נ' מ"י, 15.10.12).

תחילתה של עבירת ההצתה בגפרור או במצית ואחריתה מי ישורנה, זאת כפי שעולה מדבריו הבאים של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 3074/07 מ"י נ' אבו תקפה ואח' (להלן: עניין אבו תקפה):

"אכן, היו מקרים שבנסיבותיהם פטרו בתי המשפט נאשמים בהצתה מריצוי עונשם מאחורי סורג ובריח. התלבטתי שמא בא המקרה דנא בגדרם, וזאת במיוחד בשל העדר עבר פלילי. אך בסופו של יום, לטעמי, נוכח הסכנה המיוחדת, הבלתי נשלטת, שבעבירות אלה - שהרי

בהן "תצא אש ומצאה קוצים ונוכל גדיש או הקמה" (שמות, כב', ה'), ואחריתה מי ישורנה - יש צורך בענישה מרתיעה, שכלל תהא כליאה" (ניתן ביום 27.3.08).

כן יפים בענייננו דבריו הבאים של כב' השופט דנציגר, כפי שנקבעו בע"פ 1414/15 מ"י נ' פדר (להלן: עניין פדר):

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה [ראו: ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2012) פסקה 3 (להלן: עניין סורי)]. המחוקק ביטא חומרה זו משהעמיד את העונש המרבי לצידה של העבירה על 15 שנות מאסר ו-20 שנות מאסר כאשר היא מבוצעת בנסיבות מחמירות, בין היתר כאשר מטרת ההצתה היא פגיעה בחיי אדם. בהתאמה לכך, גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו [ראו: ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.10.2013) פסקה 9; ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.12.2013) פסקה 11] (15.4.15).

41. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ע"י הנאשמים, אציין כי אומנם לנאשמים לא מיוחסת עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, המלמדת כשלעצמה בדבר תכנון מוקדם של ביצוע העבירות. ברם, אין להתעלם מכך שעסקינן באירוע לא נקודתי, כי אם באירוע מתמשך, במהלכו הטילו הנאשמים ושני אחיהם האחרים את אימתם על המתלון, זאת כפי שעולה ממקרא עובדות כתב האישום המתוקן. הנאשמים ושני אחיהם היכו בצוותא חדא את המתלון בכל גופו, זאת בידיהם, ברגליהם ובאמצעות מקלות, כל זאת לאחר שהמתלון, תחת איום של אחד האחים כלפיו באמצעות חפץ הנחזה לאקדח, מסר לאחים את הקוד של מכשיר הפלאפון שלו. הנאשמים לא הסתפקו בכך, כי אם החלו יחד עם שני אחיהם לשבור את חלונות ופנסי הרכב של המתלון, בהיות המתלון יושב בתוך הרכב. הנאשמים המשיכו ב"מסע האימים" כלפי המתלון מספר שעות לאחר מכן, כאשר הורו לו להיכנס לרכבו של הייתם ונסעו עמו בעוד הייתם ופארס נוסעים ברכבו של המתלון. בהמשך לכך, הציתו הנאשמים את רכבו של המתלון וזה נשרף כליל, כמו גם מסמכים אישיים של המתלון וסכום כסף במזומן שהיו ברכבו. הנאשמים לא הסתפקו בכל האמור לעיל - הנאשמים יחד עם שני אחיהם הסיעו, לאחר המתואר לעיל, את המתלון לביתו של נאשם 1 בדיר חנא, שם הוכנס המתלון כשעה וחצי לאחד מחדרי הבית ובעודו בחדר, זרק עליו האח פארס כוס זכוכית שפגעה בכתפו. שבתי ופרטתי את מעשי הנאשמים כלפי המתלון כדי להמחיש, בין היתר, כי אין עסקינן במעידה של רגע בעידנא דריתחא, כי אם בסדרה של מעשי אלימות שבוצעו ע"י הנאשמים ואחיהם כלפי המתלון ורכושו. ברי בנסיבות העניין, כי למתלון נגרמו מעבר לנזקים הפיזיים שאינם חמורים (המטומה בצוואר ושריטות בגב התחתון) ומעבר למכלול הנזקים הרכשיים העולים ממקרא כתב האישום, גם נזקים רגשיים, זאת בהינתן התנהלותם הבריונית וחסרת העכבות של הנאשמים ואחיהם כלפיו.

42. עם זאת, מנגד, יש ליתן את הדעת לקולה באופן ממשי לרקע לביצוע העבירות, העולה כבר ממקרא כתב האישום המתוקן. ודוק, מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי המתלונן, שהינו בגיר בן 21, ניהל עובר ליום האירוע קשר טלפוני עם בתו בת ה-12 של נאשם 1. הנאשמים סברו כי המתלונן ניהל קשר אינטימי עם בתו של נאשם 1, מה גם שבמהלך החיפוש בפלאפון של המתלונן, מצאו הנאשמים מסרונים בין המתלונן לבין בתו הנ"ל של נאשם 1. הנסיבות הנ"ל הביאו את הנאשמים לביצוע העבירות. בנקודה זו יוד, כי מעדות אביהם של הנאשמים בפני, כמו גם מטיעוני ההגנה לעונש, עולה כי בתו הנ"ל של נאשם 1 הושבה לחיקו לאחר תקופה שבמסגרתה שהתה בחו"ל (אוקראינה), זאת לאחר שנלקחה, לטענת ההגנה, להתגורר שם ע"י אמה שלא בידיעתו של נאשם 1. מעדות אביהם של הנאשמים עולה, כי נאשם 2 היה זה שנסע והשיב ארצה, לאחר מאמצים רבים, את בתו הנ"ל של נאשם 1 ואת יתר ילדיו. הדברים הנ"ל מוסיפים נופך נוסף לקולה למניע שעמד בבסיס ביצוע העבירות ע"י הנאשמים, אם כי ברי כי אף סיבה אינה מצדיקה עשיית דין עצמי ונקיטה בדרך של סחיטה באיומים ואלימות כלפי גופו של המתלונן וכלפי רכושו (ראו לעניין זה: ע"פ 6522/15 עודאי חאג' ואח' נ' מדינת ישראל, פסקה 5, 25.5.16).

43. להלן סקירת פסיקה שניתנה בגין ביצוע עבירה של סחיטה באיומים, זאת לצורך בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירה הנ"ל:

· בע"פ 357/15 כעאבנה נ' מ"י (6.5.15) הופחת על ידי בית המשפט העליון עונשו של המערער, שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, מעונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל. במקרה הנ"ל דובר במי שסחט באיומים את המתלונן, זאת תוך איום על המתלונן, כי אם לא יעביר לו סכומי כסף שונים, יפרסם צילומים אינטימיים של המתלונן עם אישה אחרת שאינה אשתו.

· בע"פ 3304/12 פלוני נ' מ"י (11.3.13) עסקין במערער, שהורשע בסחיטת אישה עימה ניהל רומן, תוך איום כי יפרסם את קיום יחסי המין ביניהם, שצולמו על ידו. המערער הנ"ל הורשע בבית המשפט המחוזי גם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ונדון ל- 28 חודשי מאסר בפועל-ערעורו נדחה.

· בע"פ 7566/03 סנין נ' מ"י (24.2.04) המדובר במערער עליו הושת בבית המשפט המחוזי עונש של 30 חודשי מאסר בפועל בגין סחיטת סכומי כסף נכבדים מ- 3 נשים, שהגיעו לבתי מלון עם בני זוג שאינם בעליהן. ערעורו של המערער הנ"ל על חומרת העונש נדחה.

בת"פ (מחוזי חיפה) 49308-05-12 מ"י נ' דאוד (11.10.12) הושת על הנאשם, שהורשע, מכוח הודאתו, בעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא וסיפא לחוק העונשין (ריבוי מקרים) ובעבירה של תקיפה סתם, עונש של 36 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת מאסר על תנאי בן 12 חודש, במצטבר. במקרה הנ"ל דובר בנאשם בעל עבר פלילי מכביד.

44. להלן סקירת פסיקה שניתנה בגין ביצוע עבירה של הצתה, זאת לצורך בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירה הנ"ל:

- בעניין אבו תקפה, שנזכר לעיל, קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה והחמיר בעונשם של המשיבים, שהציתו חממות מתוך מניע של נקמה, זאת מעונש של 6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות לעונש של 7 חודשי מאסר בפועל, זאת חרף עברם הנקי של שני המשיבים והודאתם בביצוע העבירות, כמו גם הערכת שירות המבחן לפיה אין מדובר בעבריינים שאין להם תקנה.
- בת"פ (מחוזי חיפה) 6220-05-13 מ"י נ' חרב (7.7.13) הושת על נאשם שהצית, לאחר תכנון מוקדם, את רכבו של מי שהיה מסוכסך עמו, עונש של 14 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי בן 12 חודשים. במקרה הנ"ל דובר בנאשם בעל עבר פלילי בעבירת אלימות חמורה.
- בת"פ (מחוזי חיפה) 30010-01-13 מ"י נ' פלייפל (14.7.13) הושת על נאשם בעל עבר נקי, שהורשע בהצתת רכבו של מעבירו ובגניבה מהרכב, עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, זאת לאחר קביעת מתחם ענישה הולם שנע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל- 36 חודשי מאסר בפועל.
- בת"פ (מחוזי חיפה) 32069-04-14 מ"י נ' חיאדרי (11.11.14) הושת על נאשם שהצית את החלק הקדמי של רכב של בן משפחתו, על רקע סכסוך כספי, עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, זאת לאחר קביעת מתחם ענישה הולם בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.
- בע"פ 5758/13 בילאל נסאסרה נ' מ"י (פורסם בנבו, 12.2.14), נדחה ערעורו של המערער על עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, שהושת עליו בגין ביצוע עבירות שעניינן קשירת קשר לפשע, חבלה במזיד לרכב והצתה של שתי מכוניות שנשרפו כליל. במקרה הנ"ל דובר במערער בעל סיכויי שיקום נמוכים ביותר, אף כי עברו הפלילי היה נקי, וכן דובר במקרה הנ"ל במערער שהורשע בבית המשפט המחוזי לאחר שמיעת ראיות. בית המשפט העליון קבע בפסק הדין הנ"ל, כי קיימים, אמנם פסקי דין, במסגרתם הושתו בגין עבירת הצתה, עונשי מאסר בעבודות שירות, אולם דובר בפסקי הדין הנ"ל בנסיבות מיוחדות לקולא, שכללו המלצה חיובית באופן מובהק של שירות המבחן.
- בעניין פדר, הנזכר לעיל, החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם, עליו הוטל עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, זאת לאחר שהודה בבית המשפט המחוזי, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של הצתה, מכוח סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, והורשע בגינה. בעניין פדר דובר במשיב בעל עבר פלילי, אם כי לא מכביד, אשר הביע חרטה על מעשיו (המשיב הצית חנות וכתוצאה מכך נגרם נזק בסכום של כ- 100,000 ₪, אולם לא סוכנו ח"י אדם). בית המשפט העליון קבע בעניין פדר, כי מתחם הענישה שנקבע בבית המשפט המחוזי אינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה (מתחם שנע בין 9 חודשי מאסר בפועל ל- 24 חודשי מאסר בפועל), אולם הוסיף וקבע כי מוצדקת החמרה מסוימת בעונשו של המשיב וקיבל את ערעור המדינה, בהעמידו את עונשו של אותו משיב על עונש של 18 חודשי מאסר בפועל.

45. לאחר שבחנתי את הערכים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ע"י הנאשמים, כמו גם את נסיבות ביצוע

העבירות, לרבות את המניע והרקע לביצוע, כמתואר לעיל, ולאחר שבחנתי את מדיניות הענישה הנהוגה בגין שתי העבירות החמורות ביותר שביצעו הנאשמים (עבירה של סחיטה באיומים ועבירה של הצתה), הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לעונש של 48 חודשי מאסר בפועל.

46. במסגרת בחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, אציין בראש ובראשונה את הודאת הנאשמים בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר חסכה הן מזמנו היקר של בית המשפט והן ובעיקר את העדת המתלון החושש עדיין, לדבריו, מפני הנאשמים. עוד אוסיף בנקודה זו, כי בין משפחת הנאשמים לבין משפחת המתלון גובש הסכם סולחה (נ/1). מתסקיר שירות המבחן עולה, אומנם, כי המתלון עדיין חווה כאמור תחושת פחד מפני הנאשמים ואחיהם, אולם אין להתעלם מקיומו של הסכם הסולחה הנ"ל, במסגרתו שולם למשפחת המתלון ע"י משפחת הנאשמים, סכום של 50,000 ₪. יוטעם בנקודה זו, כי במסגרת הראיות לעונש בפניי, העיד אחד מעורכי הסכם הסולחה, מ חטיב. מעדותו עולה כי מדובר בהסכם סולחה אמיתי וכי כיום שתי המשפחות מתגוררות זו לצד זו בשלום. הלה אף אישר כי במסגרת הסכם הסולחה שולם כאמור סכום של 50,000 ₪. דברים דומים הובאו בפניי מפי בן דודו של המתלון, מאג'ד ד, אשר נכח במהלך עריכת הסכם הסולחה. לפיכך, ראוי לראות בהסכם הסולחה הנ"ל כנסיבה לקולה בתיק זה. מנגד, אין להתעלם מהתמונה המצטיירת, כאמור לעיל, מתסקירי שירות המבחן בעניין הנאשמים, ולפיה הסיכון להישנות התנהגות אלימה ע"י נאשם 1, לגבי עבירות שרמת מסוכנותן גבוהה, הוא בינוני עד גבוה והסיכון להישנות התנהגות אלימה ע"י נאשם 2 הוא בינוני לגבי עבירות שרמת מסוכנותן בינונית-גבוהה. עוד יוד בנקודה זו, כי התסקירים ממליצים להשית על כל אחד מהנאשמים עונש מוחשי ומרתיע.

47. עוד יצוין, כי לשני הנאשמים עבר פלילי, אם כי עברו הפלילי של נאשם 2 אינו מכביד והוא כולל בחובו הרשעה קודמת אחת בלבד בגין עבירות של גניבה ותקיפה סתם. לחובת נאשם 1 יצוין כי בעברו 4 הרשעות קודמות בעבירות סמים, איומים, זיוף, שימוש במסמך מזויף וכן בעבירות של גניבה ותקיפה סתם. יוד, כי נגד כל אחד מהנאשמים תלוי ועומד מאסר על תנאי בן 3 חודשים שיש להפעילו בהליך זה, ואשר לא הרתיע את הנאשמים מלבצע את העבירות שבפנינו. עוד יצוין כי המאסר על תנאי הנ"ל הושת על כל אחד מהנאשמים בת.פ. 12-10-25476 בו הוגש כתב אישום נגד שני הנאשמים ונגד אדם נוסף, במסגרתו הורשעו הנאשמים בעבירות שעניינן כאמור תקיפה סתם וגניבה (ראו ת/3). עוד יצוין לקולה גילו הצעיר של נאשם 2, שהינו בן 24, והעובדה שזה לא ריצה מעולם עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג וברית. אוסיף ואציין בנקודה זו את תפקודם התעסוקתי התקין של הנאשמים עובר למעצרים, כפי שעולה מטיעוני ההגנה בפניי וכן מתסקירי שירות המבחן שפרטו כאמור את נסיבותיהם האישיות של הנאשמים.

48. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כאמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי מן הראוי להשית בתיק זה על נאשם 1 עונש של מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים, תוך הפעלת המאסר על תנאי בן 3-חודשים התלוי ועומד נגדו, חלקו במצטבר וחלקו בחופף, זאת בהינתן הטעמים לקולא שהובאו לעיל. כמו כן הגעתי, לאחר שקלול מכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לידי מסקנה, כי מן הראוי להשית על נאשם 2 עונש של מאסר בפועל לתקופה של 21 חודשים, זאת תוך הפעלת המאסר על תנאי בן 3-חודשים התלוי ועומד נגדו, חלקו במצטבר וחלקו בחופף, זאת בהינתן מכלול הטעמים לקולא שפורטו לעיל, לרבות גילו הצעיר ועברו הפלילי הלא מכביד. בנוסף, יושת על הנאשמים עונש של מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע.

49. סיכומו של דבר - אני דנה כל אחד מהנאשמים, כדלקמן:

נאשם 1

אני דנה את נאשם 1 למאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים.

הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה לתקופה של 3 חודשים שהושת על נאשם 1 בגזר הדין נגדו בת.פ. 25476-10-12, זאת באופן שחודש יופעל במצטבר לעונש המאסר בפועל וחודשיים - בחופף.

סה"כ ירצה נאשם 1 מאסר בפועל לתקופה של 25 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 4.8.15 ועד כה).

אני דנה את נאשם 1 למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יעבור נאשם 1 עבירה לפי סעיפים 427 או 428 לחוק העונשין או כל עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגין אחת או יותר מהן.

נאשם 2

אני דנה את נאשם 2 למאסר בפועל לתקופה של 21 חודשים.

הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה לתקופה של 3 חודשים שהושת על נאשם 2 בגזר הדין נגדו בת.פ. 25476-10-12, זאת באופן שחודש יופעל במצטבר לעונש המאסר בפועל וחודשיים - בחופף.

סה"כ ירצה נאשם 2 מאסר בפועל לתקופה של 22 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 4.8.15 ועד כה).

אני דנה את נאשם 2 למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יעבור נאשם 2 עבירה לפי סעיפים 427 או 428 לחוק העונשין או כל עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגין אחת או יותר מהן.

הנני מבכרת שלא להשית על הנאשמים פיצוי לטובת המתלונן, זאת בהינתן תשלום סכום של 50,000 ₪ למשפחת המתלונן, מכוח הסכם הסולחה הנ"ל.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשרות המבחן.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ו, 13 יוני 2016, במעמד ב"כ המאשימה - עו"ד אור-זך, ב"כ הנאשמים - עו"ד שפרלינג

והנאשמים בעצמם.